

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας φετὸ κατ'ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χθρὰν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως φετὸ ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἑσπεριτικοῦ :

Ἑσπεριτικοῦ :

Ετησίαν . . . δρ. 8,—

Ετησίαν . . . φρ. 10,—

Ἑξαμήνιος . . . > 4,50

Ἑξαμήνιος . . . > 5,50

Τριμήνιος . . . > 2,50

Τριμήνιος . . . > 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἰσάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20.

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσπερ. λ. 10. Ἑσπερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λαπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 18ος

Ἐν Ἀθήναις, 30 Ἀπριλίου 1911

Ἔτος 33ον.—Ἀριθ. 22

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΚΟΡΜΑΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ' (Συνέχεια)

Περίληψις τῶν προηγουμένων : — Ὁ Λουδοβίκος Κορμᾶς κυνηγᾷ τοὺς ἀγνώστους δρόστας τῆς ἐναντίον τοῦ Ναπολέοντος ἀποπείρας. Ἐδωκεν εἰς τὸν σκύλον Μουστάκαν νὰ μυρίσῃ τὸ πορτοφόλι ἐνὸς ἐξ αὐτῶν, τὸ ὁποῖον εἶχεν εὐρὴ εἰς τὸ μέρος ὅπου συνεδρίαζον, καὶ ἠκολούθησε τὸν σκύλον τρέχοντα ἐπὶ τὰ ἴχνη των. Ὁ σκύλος τὸν παρέσυρεν εἰς τὴν ἐξοχὴν, πρὸς τὸ Κλισύ. Ἐσταμάτησεν εἰς ἐν ὑψηλὸν δένδρον. Ὁ Λουδοβίκος ἠρεῖν ἤσκησεν, ἀλλὰ δὲν ἀνεκάλυψε τίποτε. Ὁ σκύλος ὁμῶς ἐπέμενε καὶ ὁ μικρὸς ἤρωας τὸ φανάρι του διὰ νὰ ἐξετάσῃ τὸ δένδρον καλ-λίτερα.

Ἄλλ' ὅσον καὶ ἂν ἐξήτασε τὸν κορμόν, ὅσον καὶ ἂν ἀνερεϊχθήτῃ διὰ νὰ ἐξερευνήσῃ καὶ ὑψηλότερα, πάλιν δὲν ἀνεκάλυψε τίποτε.

Δὲν ᾔξευρε πλέον τί νὰ κάμῃ, ὅταν εἶδε τὸν Μουστάκαν καθήμενον ἡσύχως παρὰ τὴν ρίζαν τοῦ δένδρου καὶ κυττάζοντα αὐτὸν σαρκαστικῶς, ὡς νὰ τῷ ἔλεγε :

— Μὰ τί ; ὀλωσδιόλου λοιπὸν ἀνόητος εἶσαι, μικρέ μου κύριε ;

Πλησιάζας τότε μὲ τὸ φανάρι του, ὁ Λουδοβίκος Κορμᾶς διέκρινε καθαρά ἐπὶ τοῦ λείου κορμοῦ τοῦ δένδρου ἐν κρυπτογράφῃμα, ὁμοίον μ' ἐκεῖνο ποῦ εἶχεν ἰδῆ ἐπὶ τῆς οὐρας τοῦ οἰκίσκου καὶ εἰς τὰς ἐπιστολάς τοῦ πορτοφολίου.

Καρμῖα πλέον ἀμφιβολία, ὅτι εὕρισκετο εἰς καλὸν δρόμον. Ἀλλ' ὡς τε ὁ Μουστάκας, προφανῶς εὐχαριστημένος διότι ὁ κύριός του εἶδεν ἐπιτέλους ἐκεῖνο ποῦ ᾔθελε νὰ τῷ δείξῃ, ἐξεκίνησε πάλιν τρέχων, ἐνῶ ὁ μικρὸς στρατιώτης, πνευστιῶν καὶ χαρούμενος, τὸν ἠκολούθει.

Ἐτρεξαν οὕτως ἐπὶ πολὺ. Ὁ Λουδοβίκος ἐκουράσθη, ἀλλὰ δὲν ἐννοοῦσε νὰ καταβληθῇ ἀπὸ τὴν κόπασιν καὶ νὰ διακόψῃ τὴν ἰχνηλασίαν, μολὶς δὲ ᾔσθάνετο τὸ σχοι-

νίον συρόμενον ὑπὸ τοῦ Μουστάκα πρὸς νέαν διεύθυνσιν, ἔσπευδε νὰ τὸν ἀκολουθῇ μὲ νέαν πάντοτε ὁρμήν.

Ἐφθασαν ἐπιτέλους εἰς τὴν ὄχθην τοῦ Σηκουάνα.

Ὁ σκύλος ἤρχισε νὰ γαυγίζει, φαιδρῶς, σιγὰ - σιγὰ ὁμῶς, ὡς διὰ νὰ δείξῃ ὅτι ἐπλησίαζαν εἰς τὸ τέρμα τῆς πορείας.

Μετ' ὀλίγας τῶντι στιγμής ἐσταμάτησε πρὸ τῆς εἰσόδου ἐνὸς οἰκίσκου, παρὰ τὴν ὄχθην, τὸν ὁποῖον περιέβαλλε φράκτις ἀπὸ πασάλους καὶ σύρματα.

Ὁ Λουδοβίκος κατέπεσεν ἐξηντλημένος. Πλησίον του ἐξηπλώθη καὶ ὁ Μου-

στάκας, κινῶν τὴν οὐράν, ὡς νὰ τῷ ἔλεγε :

— Εἶσαι λοιπὸν εὐχαριστημένος ; Ἐφθάσαμε !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'

ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ ΤΟΥ * ΔΕΠΡΕΩ

Ὁ κ. Δεπρεώ, στηριζόμενος εἰς τὴν ράχιν ἐνὸς καθίσματος, ἀνεγίνωσκεν ἡσύχως τὴν Ἑφημερίδα τῆς Γαλλίας, περιμένων τοὺς μαθητάς του.

Ἐξαφνα ἡ οὐρα ἠνοιχθή καὶ ἑνας νέος ὠχρὸς, πελιδνός, μὲ ἡλλοιωμένον πρόσωπον, μὲ καταξέσχισμένα ροῦχα, εἰσώρμησεν εἰς τὸ χοροδιδασκαλεῖον.

— Λουδοβίκε ! ἀνέκραξεν ὁ διδάσκαλος ἀναγνῶρισας τὸν παῖδα τοῦ στρατοῦ. Πῶς εἶσαι ἔτσι ; τί σοῦ συνέβη ;

— Ἀχ, δάσκαλε ! δάσκαλέ μου ! ἀνέκραξεν ὁ Λουδοβίκος πίπτων εἰς μίαν πολυθρόναν ἡθάρκα, ἀτιμάσθηκα ;

— Μὰ τί εἶνε ἐπιτέλους, τί συμβαίνει ;

Ὁ μικρὸς ἤρχισε τότε νὰ διηγῆται εἰς τὸν γηραιὸν τοῦ φίλου τὰς περιπετείας καὶ τὸ οἰκτρὸν τέλος τῆς νυκτερινῆς του ἰχνηλασίας.

Τὸν ἀρτίσμεν παρὰ τὴν οὐραν τῆς μυστηριώδους οἰκίας τοῦ Κλισύ, εἰς τὴν ὁποίαν τὸν εἶχεν ὀδηγήσῃ τὸσον ἀδυστάτως ὁ Μουστάκας.

Ὁ ἥρωας μας, εὐτυχῆς, δὲν ἀμφέβαλεν οὔτε στιγμήν ὅτι οἱ κακοῦργοι, τοὺς ὁποίους ἀνεζήτη, εὕρισκοντο εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην. Ἐν τούτοις ᾔσθησε νὰ βεβαιωθῇ. Καὶ δέσας τὸν Μουστάκαν εἰς ἑνα πάσαλον,

«Πλησιάζας τότε μὲ τὸ φανάρι του, διέκρινε καθαρά ἐν κρυπτογράφῃμα...» (Σελ. 173, στ. α'.)

ἐπέρασεν ἀπὸ τὸν φράκτην, ὅχι χω-
ρίς νάβῃ εἰς τὰ σύρματα κομμάτια ἀπὸ
τὰ ἐνδύματά του. Ἐρπῶν ἐπειτα ἐπλη-
σίασε τὴν οἰκίαν.

Ἦτο κατάκλειστη. Καμμία ἀκτίς φω-
τὸς δὲν ἐξήρχετο ἀπὸ τὰ παραθυρόφυ-
λα. Ἀφοῦ τὴν ἐτριγύρισε δύο—τρεις φο-
ράς, ὁ μικρὸς στρατιώτης, ἐνόησας ὅτι
ἦτο ἀδύνατον νὰ κυττάξῃ μέσα, ἔλαβεν
ἀλλήν ἀπόφασιν. Εἰσῆλθεν εἰς ἓν εἶδος
παραπήγματος ἢ ὀρνιθῶνος, ὁ ὁποῖος ἐ-
σχημάτιζε μὲ τὴν οἰκίαν γωνίαν ἀρκετὰ
ὀρθήν, ὥστε νὰ εἰσπορῇ νὰ ἐπιβλέπῃ
ἀπὸ μέσα, ἀθέατος, τὴν εἰσόδον.

—Θὰ περάσω ἐδῶ τὸ ὑπόλοιπον τῆς
νυκτός, ἐσκέφθη. Ἄν οἱ κακοῦργοι τώρα
κοιμῶνται, τὸ ὁποῖον φαίνεται πολὺ πιθα-
νὸν ἀπὸ τὴν σιωπὴν ποῦ βασιλεύει εἰς τὴν
κατοικίαν των, —τὸ πρῶτ' ἁπάντων θάπο-
φασίσῃ νὰ ἐξεέλθῃ, καὶ ἔτσι θάναγνωρίσω
ἓνα ἢ περισσοτέρους ἀπὸ τοὺς συνωμῶτας
τοῦ οἰκίσκου.

Ἐκρύβθη τότε ὀπίσω ἀπὸ ἓνα σωρὸν
παλαιῶν κιθῶτων καὶ μετὰ τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς προσηλωμένους ἐπὶ τῆς οἰκίας, ἐ-
πρόσεχε καλά. Μὲ ὅλην τὴν τὴν κούρα-
σιν, μὲ ὅλην τὴν τὴν νύσταν, δὲν ἐννο-
οῦσε νὰ κοιμηθῇ, φοβούμενος μήπως εἰ-
σῆρχετο ἢ ἐξήρχετο κανεὶς ἀπὸ τοὺς κα-
κοῦργους χωρὶς νὰ τὸν ἰδῇ. Ὅταν οἱ
ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐκλείοντο χωρὶς νὰ θέλῃ,
ἐτσιμποῦσε τὸ κρέας τοῦ δια νὰ μὴν
ἀγρυπνῇ. Μετ' ὀλίγον ἤρχισεν νὰ κρυώ-
νῃ. Ἐπάγωνσαν τὰ χεῖρά του, τὰ πόδια
του, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμοῦσε νὰ κινήθῃ διὰ
νὰ τὰ ζεστάνῃ.

Οὕτως αἱ ὥραι του ἐπερνοῦσαν μα-
κρά, μονότονον καὶ ἀνωφελὲς βασανιστι-
καί, διότι ἡ κατηραμένη οἰκία ἐξηκολού-
θει νὰ μὴν κλειστή. Τὴν βαθεῖαν σιω-
πὴν, ἢ ὑποία ἐβασίλευεν εἰς τὴν ἐρη-
μίαν ἐκείνην, διέκοπτε μόνον τὸ πέρα-
σμα τῶν ποντικῶν ἢ τῶν νυκτοβίων
πιτηνῶν.

Τὰς τρεῖς μετὰ τὰ μεσάνυχτα, παγω-
μενος ἀπὸ τὸ ψῦχος, ἐξηντλημένος ἀπὸ
τὸν κόπον καὶ τὴν ἀγρυπνίαν, ὁ μικρὸς
ἤρχισε νὰ αἰσθάνεται ἓνα πρᾶγμα, ἀγνω-
στον δι' αὐτὸν ἕως τότε: τὸν φόβον!

Οἱ ὀφθαλμοὶ του, παραισθητοῦντες,
τὸν ἔκαμναν νὰ βλέπῃ εἰς τὸ σκότος μορ-
φὰς ἀπειλητικὰς. Ἐξαφνὰ ἀπὸ ἓνα δέν-
δρον, πλησίον τοῦ μέρους ὅπου εὗρισκε-
το, ἤκουσε μίαν θρηνώδη κραυγὴν, ἢ
ὅποια τὸν ἔκαμε νάνατριχιάσῃ. Καὶ κυτ-
τάξας πρὸς τὸ μέρος, ὅθεν προῆλθεν ἡ
πένθιμος αὐτὴ κραυγὴ, εἶδε καθαρὰ δύο
στειλὰ καὶ φωσφορίζοντα μάτια, τὰ
ὅποια τὸν ἠτένιζαν.

Ἐκαμὲ νὰ τραπῇ εἰς φυγὴν, ἀλλὰ,
μὲ θαυμαστὴν ἐπιβολὴν κατώρθωσε νὰ
συγκρατηθῇ καὶ μετ' ὀλίγον ἐδάδιε θαρ-
ραλέως πρὸς τὰ φοβερά ἐκεῖνα μάτια. Ἀ-
μέσως, μὲ μεγάλον κρότον περῶν κυ-
πῶντων τοὺς κλάδους, ἀπέμπτη βαρέως

μία πελώρια γλαυξ καὶ τῷ ἔψαυσε μά-
λιστα τὸ πρόσωπον.

Ὅλα εἰς τὸν κόσμον τελειώνουν, ἀ-
κόμη καὶ αἱ ἀτελείωτοι νύκτες τοῦ Δε-
κεμβρίου. Ἀνωθεν τοῦ λοφίσκου, πέραν
τοῦ Σηκουάνα, ὁ Λουδοβίκος εἶδεν ἀμυ-
δρὸν λευκὸν φῶς, τὸ ὁποῖον μετ' ὀλί-
γον ἔγεινε κίτρινον. Ἐξημέρωνε! τί
χαρά!...

—Τέλος πάντων! ἀνέκραξεν ὁ Λου-
δοβίκος ταχυόμορος καὶ ἀνακαμπάνων ὀ-
λυν τὸ τὴν ψυχραιμίαν· τώρα βέβαια θά-
ποφασίσουν νὰ ξετρυνώσουν ἀπὸ τὴν φω-
λὰ τους!

Ἡ αὐγὴ ἐπροχώρησεν, ὡχρὸς χειμε-
ρινὸς ἥλιος ἐφάνη ὑπὸ πέπλον ὀμίχλης,
ἀλλ' ἡ οἰκία ἐξηκολούθει νὰ μὴν κλει-
στῇ. Προφανὲς ἦτο κενή, ἀκατοίκητος.
Ἐως τὸ μεσημέρι τὸ γενναῖον παιδί
παρεσύλαξεν ἀπὸ τὸν ὀρνιθῶνά του, ἀλλ'
εἰς μάτην.

Ὅταν ἤκουσε τὸ ὠρολόγιον τοῦ χω-
ρίου Κλιού νὰ κτυπᾷ δώδεκα, ἀπεφάσισε
νὰ φύγῃ, μὲ τὴν σκέψιν ὅτι οἱ κακοῦρ-
γοι οὐκ εἶχον δραπετεύσῃ, ἐγκαταλείψαν-
τες τὴν οἰκίαν των.

Καὶ ἀπελπισθεὶς ὅτι θὰ ἔφερν εἰς πέ-
ρας τὴν ἐπιχείρησιν, ἀπεφάσισε νὰ ζη-
τήσῃ συμβουλὴν καὶ βοήθειαν ἀπὸ τὸν δι-
δάσκαλόν του Δεπρεώ. Ἐπέστρεψεν, ἄ-
φαις δὲν Μουστάκας εἰς τὸν στρατῶνα
καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἔτρεξεν εἰς τὸ χοροδιδά-
σκαλεῖον.

Ὁ διδάσκαλος ἤκουσεν αὐτὴν τὴν δι-
ήγησιν μὲ τὴν μεγαλειτέραν προσοχὴν.
Κατόπιν ἐξήγησεν ἀπὸ τὸν μαθητὴν του
τὸ πορτοφόλι καὶ ἐδυσθῆ εἰς τὴν με-
λέτην τῶν ἐπιστολῶν, τὰς ὁποίας περι-
εῖχε.

—Τώρα δὲν ἔχω ἄλλην ἐλπίδα ἀπὸ
σᾶς, τῷ εἶπεν ὁ Λουδοβίκος. Ἐκαμὰ ἄ-
σχημα ποῦ δὲν σᾶς ἐφάνερωσα ἀμέσως τὸ
μυστικόν μου. Ἦρουν ἐγὼ τῆς καὶ ἐβα-
σιζόμενοι πέρα πολὺ εἰς τὰς ἱδίας μου δυ-
νάμεις, εἰς τὸν Μουστάκας... Ἀλλὰ ὁ
καιρὸς περνᾷ· αὐριο, εἰς τὰς δέκα, λή-
γει ἡ προθεσμία τῶν τριῶν ἡμερῶν ποῦ
ἐξήγησα ἀπὸ τὸν Βοναπάρτην διὰ νὰ τῷ
παραδώσω τοὺς κακοῦργους. Θὰ τὸ κα-
τορθώσω, ἢ πρέπει νὰ πελπισθῶ;

Ὁ Δεπρεὼ δὲν ἀπεκρίθη ἀμέσως. Ἐ-
ξηπλωμένος μὲ τὴν κοιλίαν ἐπάνω εἰς
ἓνα τραπέζι καὶ ταλαντεύων τοὺς πόδας
εἰς τὸν ἀέρα, εἶχεν ἀνοιχτὰς ἐμπρὸς του
δύο ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας ἐξελεξε με-
ταξὺ τῶν περιεχομένων εἰς τὸ πορτοφό-
λι, καὶ ἐφαίνετο ἀγωνιζόμενος νὰ τὰς ἀ-
ναγνώσῃ.

Ἐπιτέλους ὠμίλησε.

—Μικρέ, εἶπε, δὲν πρέπει νὰ ἀπελ-
πίξῃς.

—Ἄ! ἔκαμνεν ὁ Λουδοβίκος περιχαρὴς.

—Ναί, ναί! ὁ Μουστάκας καὶ σὺ δὲν
ἐχάσατε ὡς τώρα τὸν καιρὸν σας, καὶ ἂν
οἱ κακοῦργοι εἴνε ἀκόμη στὸ Παρίσι, νο-

μίζω ὅτι θὰ τοὺς ἔχωμεν, ἀπόψε κηλόα!

—Ἀλλὰ μὲ τί τρόπο, δάσκαλε, ἡρώ-
τησεν ὁ μικρὸς, ἀφοῦ δὲν πηγαίνουν πιά
εἰς τὸ σπιτάκι τοῦ Κλιού;

—Θὰ πάνε! ἐβεβαίωσεν ἡσύχως ὁ
Δεπρεὼ.

Ὁ παῖς τοῦ στρατοῦ ἐκύτταξε τὸν
χοροδιδάσκαλον μὲ θαυμασμὸν καὶ μ' ἐυ-
γνωμοσύνην.

—Ὡ, ἀνέκραξεν, ἂν μπορούσατε νὰ
τὸ κάμετε αὐτό!

—Θὰ τὸ κάμω, ἀπεκρίθη ὁ Δεπρεὼ
φυλάττων τὸ πορτοφόλι εἰς τὴν τσέπην
του· καὶ θὰ τὸ κάμω χάρις εἰς αὐτὰ τὰ
χαρτιά.

Κατόπιν ἐξηγήθη:

—Οἱ κακοῦργοι μεταχειρίζονται εἰς
τὴν ἀλληλογραφίαν των ἓν εἰδικὸν ἄλ-
φάβητον, ἀλλ' ἐγὼ ξέρω καλὰ αὐτὸ τὸ
εἶδος τῆς γραφῆς... Τὸ ἔμαθα τὸν καιρὸν
ποῦ εἶχα τὴν τιμὴν νὰ συγχάξω εἰς τοῦ
κυρίου κόμητος Δ' Ἀρτουά... Ἀλλ' ἂς
εἴνε, δὲν σ' ἐνδιαφέρει τώρα ὁ τρόπος μὲ
τὸν ὁποῖον ἔμαθα τὴν κρυπτογραφίαν· τὸ
μόνον ἐνδιαφέρον εἶνε, ὅτι κατάρθωτα νὰ
εὗρω τὸ κλειδί αὐτοῦ τοῦ ἀλφαβήτου.

—Ποῦ, ποῦ εἶνε; ἠρώτησεν ἀφελῶς
ὁ Λουδοβίκος· ποῦ πρέπει νὰ πάγω νὰ
τὸ πάρω;

Ὁ Δεπρεὼ ἤρχισε νὰ γελά. Κατόπιν
ἐξήγησεν εἰς τὸν πρῶτον μαθητὴν του, ὅτι
«κλειδί» ἐνδὲς κρυπτογραφίας ὀνομά-
ζεται τὸ μυστικόν, μὲ τὸ ὁποῖον κατορ-
θώνει κανεὶς νὰ τὸ ἀναγνώσῃ. Ὅτι εἰς
μερικὰ θέτουν τὸ προηγούμενον γράμμα
ἀντὶ τοῦ ἐπομένου, καὶ γράφουν Ὡ ἀντὶ
τοῦ Α, Α ἀντὶ τοῦ Β, Β ἀντὶ τοῦ Γ, καὶ
οὕτω καθεξῆς. Ὅτι εἰς ἄλλα μεταχει-
ρίζονται τὸ ἐπόμενον ἀντὶ τοῦ προηγου-
μένου, καὶ τὰ λοιπά...

—Τέλος πάντων θὰ προσπαθῶ,
συνεπέρανεν ὁ χοροδιδάσκαλος καὶ μολο-
νόντι ἡ κρυπτογραφία αὐτῶν τῶν κακούρ-
γων φαίνεται ἀκόμη πολυπλοκωτέρα ὡς
ἐν τῆς διατάξεως τῶν γραμμάτων εἰς
συμπλέγματα τοποθετημένα τὰ μὲν ἐπὶ
τῶν δέ, ἐλπίζω νὰ τὸ κατορθώσω.

—Σήμερα, ἕως τὸ βράδυ; ἠρώτησεν
εὐελπίς ὁ Λουδοβίκος.

—Ἰσως...

Ἐπειτα λαμβάνων τὸν πῆλόν του καὶ
τὴν ράβδον του μὲ τὴν κερατίνην λαβὴν,
—δῶρον τῆς Κυρίας Δελφίνης, —ὁ Δε-
πρεὼ εἶπε πρὸς τὸν Λουδοβίκον:

—Ὁδήγησέ με ἀμέσως εἰς τὴν θύ-
ραν καὶ εἰς τὸ δένδρον, ὅπου εἶδες κρυ-
πτογραφήματα ὅμοια μὲ αὐτὰ τῶν ἐπι-
στολῶν.

Ὁ Λουδοβίκος, τὸν ὁποῖον ἡ ἐλπίς
δὲν ἄφινε νὰ αἰσθανθῇ τὴν κούρασίν του,
μετέβη μετὰ τοῦ φίλου του εἰς τὴν τα-
βέρναν τῆς μητέρας του καὶ εἰς τὸν οἰ-
κίσκον τοῦ κήπου, ἐκείθεν δὲ εἰς τὸ δέν-
δρον τοῦ Μπατινιόλ, ὅπου εἶχε σταμα-
τήσῃ ὁ Μουστάκας τὴν νύκτα.

Ὁ Δεπρεὼ ἀντέγραψε πιστῶς εἰς τὸ
σημειωματάριόν του τὰ γράμματα, τὰ
χαραγμένα ἐπὶ τοῦ κορμοῦ αὐτοῦ τοῦ
δένδρου, καὶ ἐνῶ κατεγίνετο εἰς αὐτὴν
τὴν ἐργασίαν, τὸ πρόσωπόν του αἰφνιδίως
ἐφωτίσθη.

—Λαμπρά! ἀνέκραξεν· ἐδῶ ὑπάρχει
ὑπογραφή!

Ἐπειτα ἠρώτησε:

—Μοῦ εἶπες ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁ-
ποῖος ἐφαίνετο ἀρχηγὸς τῶν συνωμοτῶν,
καὶ τὸν ὁποῖον εἶδες τὴν ἡμέραν τῆς ἀ-
ποπέρας εἰς τὸ σπιτάκι τοῦ κήπου, ὠνο-
μάζετο Γεώργιος;

—Μάλιστα.

Ὁ χορευτὴς ἐφύλαξε τὸ σημειωμα-
τάριόν του καὶ εἶπεν:

—Εἶνε ἴσως ὀλιγώτερον δύσκολον
ἂν ὅ,τι φοβήθηκα εἰς τὴν ἀρχήν. Ἀ-
κουσέ με καλά, Λουδοβίκε. Τώρα θὰ
πᾶς εἰς τὸ σπιτάκι σου καὶ θάναπαυθῇς ἕως
τὰς πέντε.

—Μὰ δὲν εἶμαι κουρασμένος, διε-
μαρτυρήθη ὁ Λουδοβίκος, καὶ δὲν ἔχομε
νὰ χάνωμε καιρὸ!

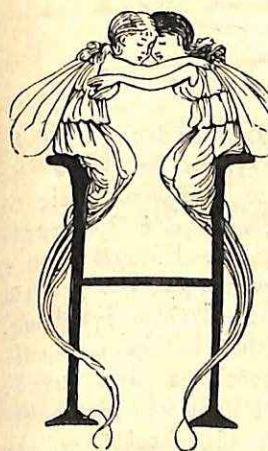
—Ἦσυχασε, μικρέ! ἀπεκρίθη ὁ κ.
Δεπρεὼ· καιρὸς δὲν θὰ χαθῇ διόλου,
γιατὶ ἐγὼ θὰ ἐργασθῶ ὅλο τὸ ἀπόγευμα
διὰ νὰ ξεδιαλύνω αὐτὰ τὰ γράμματα.
Ἐπειτα εἰς τὰς πέντε, θὰ κάμωμε ὅ,τι
πρέπει. Χαῖρε!

(Ἐπείτα συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΩ

Ἀγαπητοί μου,

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ μοῦ
λέγει, ὅτι κα-
ποιοί φίλοι τῆς
δὲν εἰμποροῦν νὰ
ἐννοήσουν μερικὰ
πράγματα ἀπὸ
τὸν πατριωτικὸν
Δεκάλογον τοῦ
κ. Βορεινοῦ, ποῦ
ἐξημοσιεύθη εἰς

προηγούμενον φύλλον, καὶ πρὸ πάντων
τὸ 7ον ἄρθρον, τὸ ὁποῖον λέγει: «Πολὺ
μεγαλειτέρα ἀγάπη γιὰ τὴν πατρίδα ἀπὸ
τὸ νὰ σ κ ο τ ω θ ῇς γι' αὐτή, εἶνε νὰ
ζ ῆ σ ης γι' αὐτή νὰ φερώσῃς ὅσο με-
γαλότερο μέρος τῆς ζωῆς σου μπορείς
(ὅλο εἶνε ἀδύνατο!) γι' αὐτή.»

Οἱ φίλοι μας αὐτοὶ θὰ ἐσκέφθησαν:
Πῶς; Παραπάνω ὁ ἴδιος ὁ κ. Βορεινὸς
λέγει, ὅτι ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη τῆς πατρίδος
εἶνε θ υ σ ί α. Ὑπάρχει λοιπὸν μεγα-
λητέρα οὐσία ἀπὸ τὴν οὐσίαν τῆς ζωῆς;

Ὑπάρχει μεγαλειτέρα φιλοπατρία ἀπὸ
τὸ νὰ ποθῇ κανεὶς ὑπὲρ τῆς πατρί-
δος του; Καὶ πῶς ἄλλως εἰμπορεῖ κανεὶς
νὰ ὑπερασπισθῇ τὴν πατρίδα του κατὰ
τοῦ ἐχθροῦ καὶ νὰ τὴν διατηρήσῃ ἢ νὰ
τὴν κάμῃ μεγάλην, παρὰ ἐλθέτων τὴν
ζωὴν του εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης, φο-
νεύόμενος προθύμως, ἀποθνήσκων τὸν
ἐνδοξότερον τῶν θανάτων; Ἄν ὅλοι
ἀπερασίχμεν νὰ ζήσωμεν διὰ τὴν πα-
τρίδα καὶ καθεὶς ἐφυλάγεται ν' ἀποθάνῃ
ὑπὲρ αὐτῆς, τί θὰ ἐγίνετο ἡ πατρίς εἰς
ἓνα κίνδυνον, εἰς μίαν ἐχθρὴν εἰσδο-
λήν, εἰς μίαν ἀρπαγὴν, εἰς μίαν ὑβριστι-
κὴν πρόκλησιν;...

Ἐδῶ, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡ σύγχυ-
σις. Ὁ σοφὸς συνεργάτης τῆς Διαπλά-
σεως δὲν σᾶς εἶπεν ὅτι δὲν πρέπει νὰ πο-
θῇ κανεὶς ἐν ἀνάγκῃ ὑπὲρ τῆς πατρίδος.
Σᾶς εἶπε μόνον ὅτι νὰ ζήτε, ὅσον ζήτε,
ὑπὲρ αὐτῆς, εἶνε ἡ μεγαλειτέρα οὐσία.
Δὲν καταργεῖ τὸν πατριωτικὸν θάνατον ὁ
ζῶν, ἀλλὰ σᾶς ἐπεθυμίζει ἀπλῶς,
ὅτι δυσκολωτέρα καὶ σκοπιμωτέρα καὶ
θαυμαστοτέρα εἶνε ἡ πατριωτικὴ ζῶ-
η. Τὸ μάθημα εἶνε μέγα, ἀλλὰ τὸ
λησμονοῦμεν συχνά. Δὲν τὸ ἀκούομεν
συνήθως οὔτε εἰς τὸ Σχολεῖον ἀπὸ τοῦς
διδασκάλους οὔτε εἰς τὴν ζωὴν ἀπὸ τοῦς
παιγνῶν καὶ τοῦς ρήτορας, οἱ ὁποῖοι,
ὅταν πρόκειται περὶ πατρίδος, ἀρκοῦνται
νὰ μᾶς κοπανίσουν, ὅτι ὀφείλομεν νὰ
χύσωμεν τὸ αἷμά μας ὑπὲρ αὐτῆς. Ἀρα,
δὲν τὸ ἔχομεν πρόχειρον τὸ σωτήριον
μάθημα. Δι' αὐτὸ καὶ ἡ φράσις τοῦ κ.
Βορεινοῦ ἐξέπληξε μερικῶς, δι' αὐτὸ
τοῖς ἐφάνη σκοτεινὴ καὶ παράδοξος, ἴσως
ἴσως καὶ βλασφημία.

Ἀλλὰ σκεφθῆτε καὶ κρίνατε. Ὅταν
περιορίζωμεν τὴν φιλοπατρίαν μας εἰς
ἓνα θάνατον ὑπὲρ πατρίδος, δὲν εἶνε ὡς
νὰ νομίζωμεν ὅτι ἡ ζωὴ μας δὲν τῇ χρη-
σιμεύει; διὰ νὰ ζῶμεν τότε ὅπως θέ-
λομεν, καὶ νὰ εἰμεθα ἔξωθεν κακοὶ ἢ ἄ-
χρηστοι πολῖται, μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι θὰ
φανῶμεν μίαν ἡμέραν, εἰς τὸν πόλεμον,
καλοὶ καὶ ἀξιοὶ στρατιῶται; Ἀλλ' εἶνε
αὐτὸ πατριωτικόν; εἶνε τὸ ὕψιστον τοῦ
πατριωτισμοῦ; Ὑπῆρξαν ἄνθρωποι, οἱ
ὁποῖοι ἔζησαν τὴν χειροτέραν ζωὴν. Ἀ-
μαθεῖς, ἀκαλλιέργητοι, παράνομοι καὶ
διεφθαρμένοι, κλέπται πολλάκις καὶ κα-
κοῦργοι. Ἐβλάψαν τὴν πατρίδα των, ὡς
κακοὶ πολῖται, ἢ τοῦλάχιστον δὲν τὴν
ὠφέλησαν διόλου. Ἐπῆγαν ὅμως κάποτε
εἰς τὸν πόλεμον καὶ ἡ τύχη τῶν ἄλλων
πᾶν ὅ,τι ὠφείλον νὰ κάμουν διὰ τὴν
πατρίδα των καὶ ὅτι ἀποτελοῦν τὸ μέγι-
στον παράδειγμα τοῦ πατριωτισμοῦ; Δὲν
τὸ πιστεύω, ἀγαπητοί μου. Ὑπῆρξαν ἄλ-
λοι ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἔζησαν μὲ ἀρετὴν,
μὲ φιλοπονίαν, μὲ χρηστότητα. Ἐκαλ-
λιέργησαν τὰς δυνάμεις των, ἐφωτίσθη-
σαν, ἀνεδείχθησαν εἰς τὸ στάδιόν των,

ὑπηρετήσαν πιστῶς τὴν πατρίδα των, ἐ-
σεδάσθησαν τοὺς νόμους τῆς, ὑπέταξαν τὸ
συμπεριεφερόν των εἰς τὸ ἴδιόν της, ἔκαμαν
πάντοτε τὸ καθήκον των, ἦσαν πρότυπα
πολιτῶν καὶ ἀνθρώπων. Ἐπῆγαν καὶ αὐ-
τοὶ εἰς τὸν πόλεμον, ἀλλὰ δὲν ἔτυχε νὰ
σκοτωθῶν. Ἡ δὲν ἔτυχε καὶ νὰ ὑπά-
γουν εἴτε διὰ τὴν ἡλικίαν, εἴτε διὰ μίαν
σπουδαίαν ὑπηρεσίαν, —ὑπὲρ τῆς πατρί-
δος καὶ αὐτῆς, —ἡ ὁποία τὸν καιρὸν τοῦ
πολέμου τοὺς ἐκρατοῦσε μακράν. Νομί-
ζετε ὅτι δὲν εἶνε ἡρώες καὶ αὐτοὶ; Ἐγὼ
νομίζω ὅτι εἶνε, καὶ μάλιστα ἀνώτεροι
ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Διότι αὐτοὶ ἐδείξαν
δ ι α ρ κ ῆ ἡρώισμόν, διαρκὴ φιλοπατρίαν,
ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἐδείξαν ἓνα ἡρώισμόν καὶ
μίαν φιλοπατρίαν τῆς σ τ ι γ μ ῆς.

Ἡ ζωὴ μας ἀνήκει εἰς τὴν πατρίδα.
Καὶ ὁ θάνατος ὑπὲρ πατρίδος εἶνε μέρο-
ς τῆς ὀ λ ης ζ ω ῆς, τὴν ὁποίαν ἀφί-
ρῶσαμεν εἰς τὴν πατρίδα. Διὰ νὰ εἰσεύ-
ρωμεν καλὰ νὰ ποθῇ κανεὶς ὑπὲρ τῆς πα-
τρίδος, πρέπει νὰ μάθωμεν πρῶτα νὰ ζῶ-
μεν ὑπὲρ αὐτῆς. Καὶ ὁ ζῶμεν ὑπὲρ
αὐτῆς μόνον ἔαν εἰμεθα καλοὶ ἄνθρωποι
καὶ καλοὶ πολῖται εἰς ὅλα. Οἱ καλοὶ πολῖ-
ται γίνονται ἐν ἀνάγκῃ καὶ καλοὶ στρα-
τιῶται, προπάντων δὲ αὐτοὶ παρέχουν
εἰς τὴν πατρίδα τὰ μέσα νὰ διατηρῇ
στρατὸν καὶ στόλον, νὰ φημίζεται ὡς χώ-
ρα πολιτισμένη καὶ νὰ ἐκλύῃ τὴν ἀγάπην
καὶ τὴν συμπάθειαν τοῦ κόσμου. Ἄν
ἀγαπᾶτε τὴν Ἑλλάδα μας, μὴν εἰπῆτε
ποτέ: Θὰ ζήσω ὅπως θέλω, θὰ κάμω
τοῦ κεφαλαίου μου, καὶ μεθαύριον πη-
γαίνω εἰς τὸν πόλεμον, σκοτώνομαι
ὅπως-ὅπως καὶ ἐξαγνίζομαι δι' ὅλα.
Ἀλλὰ νὰ λέγετε πάντοτε: Θὰ ζήσω
ὅπως πρέπει διὰ νὰ γίνω χρήσιμος εἰς
τὴν πατρίδα μου, καὶ ἐν ἀνάγκῃ θάπο-
θάνω ὑπὲρ αὐτῆς!

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΠΕΥΚΑ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

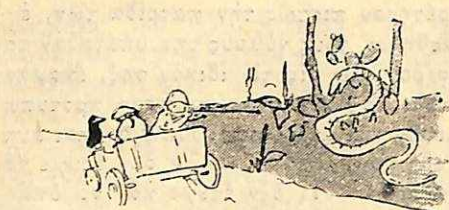
Ποῦ χερᾶκι ἔχει φτερεῖται
πεῦκα στ' ἀκρογιάλι ἐκεῖ
καὶ τὸ κύμα μοσαιῇ
παίζει, πρὶν νὰ τὰ χαϊδέλῃ!

Κι' ἀπαντοῦν τὰ πεῦκα πάλι,
μ' ἓνα φύσημα γλυκὸ,
στὸ ἔρρημο γειτονικὸ
παιχνιδιάρικο ἀκρογιάλι!

Σὰν ἀκούς τὸ φύσημά τους,
λές, σὴν θάλασσα μιλοῦν
κι' ὅταν, κάποτε, γελῶν
τρεμοεῖνουν τὰ κλαδιά τους.

Καὶ τὸ κύμα τὰ δροσίζει,
κ' ἔτσι γελώντας καλὸς
ὁ παντέρημος γιαιὸς
τὰ χαϊδεύει, τὰ κοιμίζει.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΑΙ ΠΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΡΑ-ΚΡΑ

[Αεροναυτικόν μυθιστόρημα υπό
Lucien de Grilly]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' (Συνέχεια)

Περίληψις των προηγουμένων:—Μετά την τιμωρίαν των δολοφόνων των συμπατριωτών του, ο μικρός αεροπόρος Λουκιανός και η αδελφή του Βαβέτα επέστρεψαν με το αεροπλάνον των εις το χωρίον του φίλου των μαύρου βασιλέως Μανταμπού-Αραμπά, ο οποίος τους υπεδέχθη με χαράν και θαυμασμόν. Διωργάνωσε μάλιστα και μέγα κινήριον προς τιμήν των, εις το οποίο δια πρώτην φοράν αεροπόρος θα έκνηνυσε με το αεροπλάνον του. Κατ' αρχάς εξηρέυσαν τα περίχωρα πεζή, συνήντησαν δὲ μίαν μικράν λεοπαρδαλιν, η οποία ανερχομένη εις ἓν δένδρον. Ο Λουκιανός τῆς ἐπαύθη τὴν κρεμασμένην οὐράν, καὶ ἰδοὺ πῶς ἐξακολουθεῖ τὴν διήγησίν του :

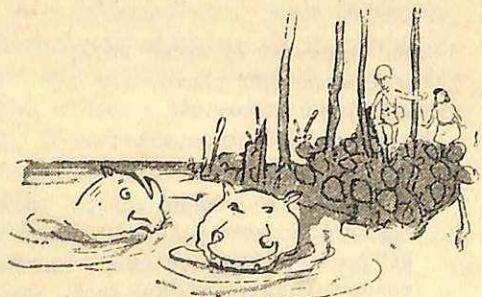
Ἡ λεοπαρδαλις τότε μ' ἐφύσησεν ἀπαράλλακτα σὰν γάτα—πφ! πφ!—ἐκάμε νὰ με κτυπήσῃ με τὸ πόδι της πάλιν σὰν γάτα,—εὐτυχῶς μόνον ἡ κάσκα μου ἐφαίγε τὴν φοβερὴν νυχίαν—μ' ἐν πῆδημα κατέβη ἀπὸ τὸ δένδρον καὶ μ' ἐν ἄλλο ἐχάθη εἰς τὴν λόχμην.

—Νὰ τί κάνεις, εἶπα στὴ Βαβέτα. Ἄν με ἄφινες νὰ τὴν σκοτώσω, θὰ εἶχες τώρα ἓνα ὠραῖο μανσὸν γιὰ τὴν ἐπιστροφή. Θυμᾶσαι πῶς ἐκρύωνες ὅταν περνοῦσαμε τὰς Ἀλπεις;

—Ἄς τὴν κυνηγήσωμε! ἀπήντησεν ἡ Βαβέτα, θυμωμένη διὰ τὴν ἀγνωμοσύνην τῆς μικρᾶς λεοπαρδαλῆος.

Καὶ ὠρμήσαμεν κατόπιν της. Εἶχεν ὅμως ἀπομακρυνθῇ πολὺ, καὶ ὅσον καὶ ἂν ἐψάξαμεν εἰς τὴν λόχμην, δὲν κατωρθώσαμεν νὰ τὴν ἐπανεύρωμεν.

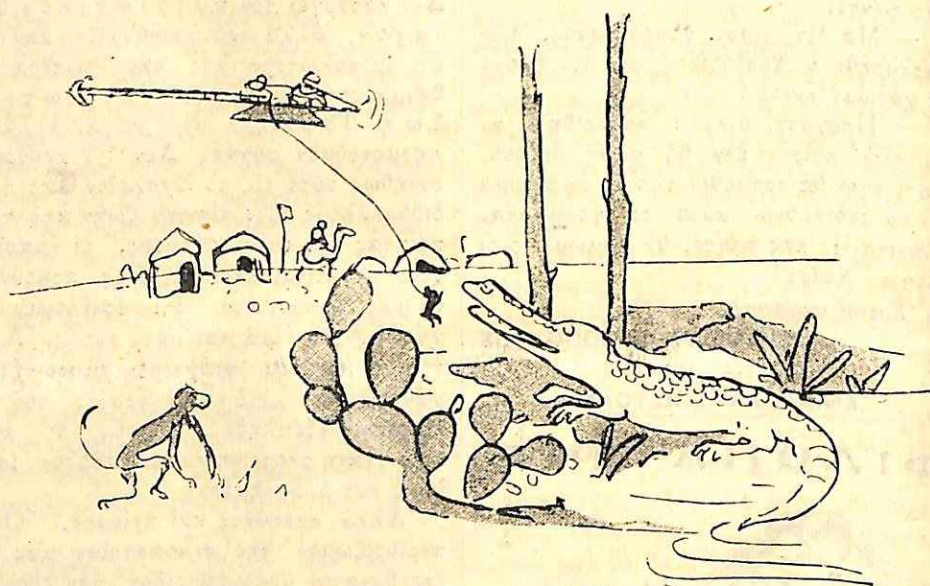
Συγχρόνως ὅμως ἐχάσαμεν τὸν δρόμον μας. Ἀδύνατον νὰ προσανατολισθῶμεν εἰς τέτοιον δάσος, καὶ ἀνωφελεὲς νὰ

φωνάζωμεν. Οἱ ἀναριθμητοὶ ἤχοι τῶν δένδρων, τῶν φυλλωμάτων, τῶν λεπτῶν κλάδων, σταματοῦν τὴν φωνήν, ὅπως ὁ ἱστός τῆς ἀράχνης ἀνιχνεύει μίαν μύγαν. Εὐτυχῶς, ὁ καλὸς μας Κρά-Κρά

μᾶς εἶχεν ἀκολουθήσει. Ἀνέβη εἰς τὴν κορυφὴν ἑνὸς δένδρου, ὅχι χωρὶς ν' ἀνατρέψῃ καὶ πληγώσῃ μερικὰς οἰκογενεῖας μεγάλων σαυρῶν καὶ χαμαιλέοντων. Καὶ ἀπὸ τὴν σκοπιὰν του ἀνεκάλυψε τὸν ὄμιλον τῶν πολεμιστῶν τοῦ Μανταμπού, καθημένον περὶ τοῦ βασιλικοῦ αὐτοκινήτου. Ἐπέταξεν ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον πρὸς τὴν διεύθυνσιν ἐκείνην, καὶ ἡμεῖς τὸν ἠκολούθησαμεν.

Τὸ ἐπιδιωρωθέν αὐτοκίνητον ἤμποροῦσε νὰ τρέχῃ 20 χιλιόμετρα τὴν ὥραν. Δὲν ἦτο τίποτε σπουδαῖον, ἀλλὰ κατὰ τὰς θερμὰς ὥρας τῆς ἡμέρας τὸ παλαιὸν ὄχημα θὰ διηκιδόνηε πολὺ τὸ κυνήγι μας. Ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν μου δὲν ὠδήγησα αὐτοκίνητον, καὶ εἰς τὸν μεγαλειότερον, τὸν ὁμαλότερον δρόμον τῆς Γαλλίας ἀσφαλῶς θὰ τὸ ἐξήριπτα εἰς τὸ χανδάκι. Ἐπηγαίναμεν σὰν μεθυσμένοι, καὶ συγὰ ἐπέφταμεν ἔξω. Οἱ Ἀραπάδες ὁμῶς ἐνό-

μιζαν ὅτι ἦσαν «παιγνίδια». τὰ ὁποῖα ἐκάμαμεν πρὸς τιμὴν των. Ἦτο δυνατόν νὰ φανταστοῦν ὅτι ἓνας αεροπόρος δὲν ἤξευρε νὰ ὠδηγήσῃ ἓνα παλαιο-αὐτοκίνητον;

Ἀλλὰ μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας τὸ ἐκυνείσισα, ἔμαθα ὅλας του τὰς ιδιοτροπίας καὶ τὸ ὠδηγοῦσα πλέον ὡς νικητῆς τοῦ κυπέλλου τοῦ Γόρδωνος-Μπέννετ! (Τὸ κύπελλον τοῦτο, καθὼς γνωρίζετε, εἶνε ἐπαθλὸν ἀγώνος αὐτοκινήτων). Τὸ τιμὸν ἦτο τόσο οκουριασμένον, τόσο σκληρόν, ὥστε ἤμποροῦσε κανεὶς νὰ τὸ ἀφίγῃ εἰς τὴν ἡσυγίαν του. Ὁ κινήτης πάλιν εἶχεν ἀνάγκη ὅλων τῶν γκαζιῶν διὰ νὰ δίδῃ τὴν μικράν του ταχύτητα καὶ ἤμποροῦσε κανεὶς νὰ τὸν ἀφίγῃ ἀσφαλῶς εἰς τὸ «μάξιμουμ». Δὲν μοῦ ἐχρειάζοντο λοιπὸν πολλοὶ καὶ συνεχεῖς χειρισμοί, ὥστε με τὰς χεῖρας ἐλευθερὰς ἤμποροῦσα νὰ κυνηγῶ ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητον, ὅπως κανένας μαχαράγας τῆς Καπουράτης ἀπὸ τὴν ράχιν τοῦ ἐλέ-

φαντός του, στολισμένην με πολυτίμους λίθους.

Ἐξάρνα ἠκούσαμεν ἓνα σφύριγμα τὸν ὀξύ, τὸσον ἐξαφνικὸν καὶ συγχρόνως τὸσον ἀστεῖον εἰς ἐκείνην τὴν ἔρημον, ὥστε ἡ Βαβέτα καὶ ἐγὼ ἐβάλαμε τὰ γέλια.

—Ἐγχεῖ χάξι, τῆς εἶπα, νὰ εἶνε κανένας ἀστυφύλαξ. νὰ μᾶς σταματήσῃ καὶ νὰ μᾶς ἐπιβάλῃ πρόστιμον δι' ὑπερβολικὴν ταχύτητα!

Ἀστυφύλαξ;... Μακάρι νὰ ἦταν ἀστυφύλαξ!... Δέκα πρόστιμά του θὰ ἐδεχόμεθα χωρὶς νὰ παραπονεθῶμεν ἀπειναντίας θὰ τοῦ ἐκάμαμεν καὶ τερμνάδες...

Τὸ σφύριγμα ἀντήχησε πάλιν ὀξύτερον, καὶ εἶδαμεν ἓνα φοβερὸν φεῖδι, ἓνα τεράστιον βόαν, ὁ ὁποῖος ὠρθοῦτο ἐμπρὸς μας με' χεῖνον καὶ κατάμαυρον στόμα, ἀπὸ τὸ ὅποιον ἡ διγαλωτὴ

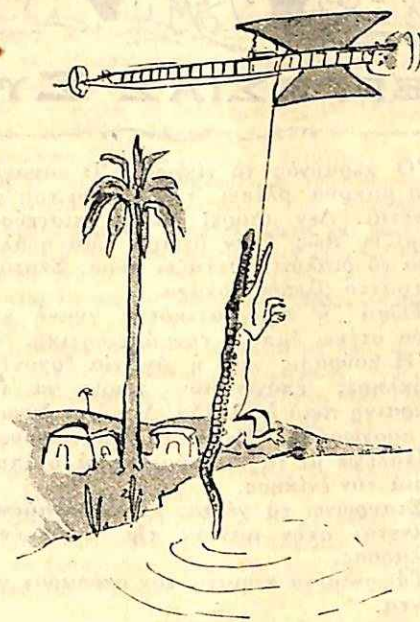
ρέθημεν δὲ μετ' ὀλίγον πρὸ θεάματος κωμικοῦ, φοβεροῦ καὶ συγχρόνως θελκτικοῦ: Τὰ καλάρια ἐκείνα ἦσαν τὸ πλάσιον ἑνὸς βάλτου, εἰς τὸν ὁποῖον ἐκαμναν τὸ λουτρόν των δύο πελώρια ζῶα, με ἡσυγίαν θαυμαστήν. Τὸ ἓνα ἦτο ρινόκερος, τὸ ἄλλο ἵπποπόταμος. Ὁ ρινόκερος, καθισμένος εἰς τὰ πισινὰ, με τὸ κέρασ ἀνασηλωμένον, ἐκύτταζε τὸν οὐρανὸν καὶ ἐχώνευε μακαρίως. Ὁ ἵπποπόταμος ἦτο ὅλος σχεδὸν ἐξηπλωμένος εἰς τὸ νερόν. ἡ δὲ μορφή του εἶχε μίαν ἐκφρασιν ἡλιθιότητος καὶ εὐτυχίας, ἡ ὁποία θὰ μᾶς ἐκάμε νὰ βάλωμεν τὰ γέλια ἂν δὲν ἐφοβούμεθα μήπως ἀνακαλυφθῶμεν. Καὶ οἱ ἵπποπόταμοι δὲν χωρατεύουν!...

Οὕτε λόγος νὰ χρησιμοποιήσω τὴν καραμπίνα μου. Ἄν ἐπυροβολούσα, ἔπρεπε νὰ ἐπιτύχῃ τὸ μάτι ἄλλῶς ἢ σφαῖρά μου θὰ ἐγάνετο εἰς τὸ ἀδιαπέραστον ἐκεῖνο δέρμα. Τὶ θὰ ἐκάμε τότε ὁ σύντροφός τοῦ ἵπποποτάμου; Καὶ ἐπὶ τέλους πῶς θὰ μετέφερα ἓνα τόσο βαρὺ θήραμα;

Σιγά-σιγά, με τὶς μύτες, σὰν παιδιὰ τοῦ δὲν ὀέλουν νὰ ἐξυπνίσουν τὴν μαμμὰ ὅταν πηγαίνουν νὰ πάρουν κατὶ τι κρυφὰ ἀπὸ τὸν μπουσέ, ἀπεμακρύνοντο.

Τὸ αὐτοκίνητον μᾶς ἐγύρισεν εἰς τὸ χωρίον καὶ εἰς τὸ αεροπλάνον μας. Ὁ

Μανταμπού μᾶς ἐπερίμενε. Τῷ διηγήθημεν τὰ τῆς ἐκδρομῆς μας, ἀλλ' ἡ καλονική λειτουργία τοῦ αὐτοκινήτου τὸν ἐξέπληξε περισσότερο ἀπὸ τὴν διήγησιν.

Ὅταν τῷ ἐπρότεινα ν' ἀναβῇ μαζί μας εἰς τὸ αεροπλάνον, ἤρχισε νὰ χορεύῃ ἀπὸ χαράν, καὶ ἐδέχθη ὅλους μου τοὺς ὅρους: Ὅθ' ἔμενεν ἐξηπλωμένος ἐπάνω εἰς τὴν σκάλαν, με τὴν κοιλιὰ, μεταξύ ἐμοῦ

καὶ τῆς Βαβέτας, καὶ δὲν θὰ ἐκινεῖτο διὰ κανένα λόγον.

—Οὕτε ὅσο κουνιέται ἓνας κροκόδειλος ἔσ' τὸν ἥλιο! εἶπεν ἐξαπλυνόμενος εἰς τὴν θέσιν τοῦ τοῦ ἐδείξα καὶ στεκόμενος νὰ τὸν δέσουν με χονδρὰ σχοινιά.

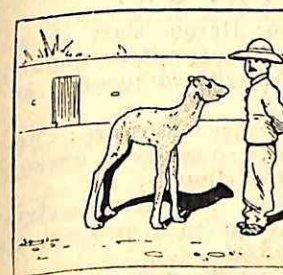
Τὰ σχοινιά αὐτὰ καὶ ἡ λέξις «κροκόδειλος» μοῦ ἐνέπνευσαν μίαν ἰδέαν: Μὲ τὸ αεροπλάνον θὰ ἐπηγαίναμεν νὰ ψαρεύσωμεν! Ἐδώσα εἰς τὴν Βαβέταν ἓνα μακρὸ σχοινί, ποῦ ἐτελείωνεν εἰς ἀγκίστρον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐβάλα ὡς δόλωμα ἓνα μεγάλο ποντικόν. Κ' ἐξεκινήσαμεν.

Ἐπεράσαμεν ἀπὸ τὰ ἴδια μέρη. Εἶδαμεν τὸν σκοτωμένον βόαν, τὸν ὁποῖον κατέτρωγαν τώρα κατὰ τεράστιον μύρμηκες. Ἐπετάξαμεν ἄνωθεν τοῦ βάλτου, πρὸς μεγάλον τρόμον τῶν λουομένων παχυδέρμων. Ὁ βάλτος ἐτελείωνε εἰς ἓνα ποτάμι, παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ὁποῖου ἦσαν ἐξηπλωμένοι κροκόδειλοι. Τὰ θηρία ἔμεναν ἀκίνητα, καὶ, με ὅλας μας τὰς φωνάς, οὐτε καὶ ἀνοιξαν τὰ μάτια. Ἐπυροβόλησα ἐν ἐξ αὐτῶν ἡ σφαῖρα τὸ εὔρεν εἰς τὴν ράχιν, χωρὶς νὰ τὴν τριπύσῃ, ἀλλὰ καὶ πάλιν δὲν ἐκινήθη. Μόνον εἰς τὸν κρότον τοῦ πυροβολισμοῦ ἓνας ἄλλος κροκόδειλος ἐσήκωσε τὸ κεφάλι καὶ χασημθεὶς ἐδείξε τὰς φοβερὰς του σιαγόνας.

(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

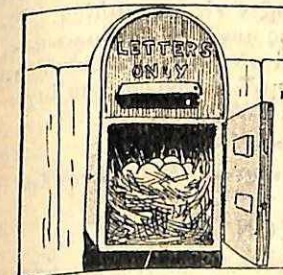
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Νεογνὸν καμήλου

ἡδὴ ἀρκετὰ δυνατὴ, ὥστε νὰ στέκεται στὰ τέσσαρα πόδια της.

Φωλεὰ ἐντὸς γραμματοκιβωτίου

ἀπὸ τὴν τρύπαν ἐπιστολαὶ δὲν ἤμποδισαν τὸ πτηγὸν νὰ ἐγκατασταθῇ ἐκεῖ μέσα καὶ νὰ γεννήσῃ τ' αὐτὰ του!

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

Α') Παίγνιον

ΛΗ	Υ	ΚΕΡ	ΦΛΛ	ΡΟΣ
Α	ΣΥ	ΝΙ	ΔΡΑ	ΚΕ
ΛΟΣ	ΠΕ	ΡΑ	ΣΚΟ	ΚΥ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλεγθεῖσάς ταυ ὥστε νὰ σχηματισθοῦν πέντε νῆσοι τῆς Ἑλλάδος.

Β') Πρόβλημα

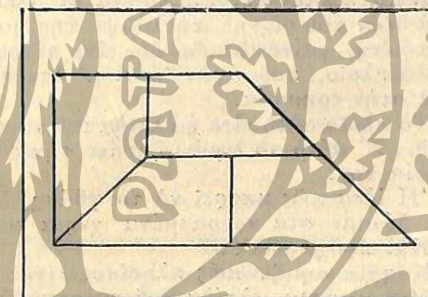
Ἐστὶν ὁπὸ τῆς Κεκοινητῆς Αὔρας

9	4	5

Οἱ ἀνωτέρω τρεῖς ἀριθμοί, ἐπαναλαμβάνόμενοι, νὰ τοποθετηθῶσι καὶ εἰς τὰ κενὰ τετραγωνίδια, οὕτως ὥστε καὶ καθεὶς καὶ ἐριζοντίως καὶ διαγωνίως νὰ ἔχωμεν ἀθροισμα 15.

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητὴς, ἀγοραστὴς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθηνᾶς, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ σταλῇ τὰς λύσεις εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδευόν τὴν ἀποστολὴν του με' μίαν **δεκάραν ἢ με' ἓνα δεκάλεπτον γραμματόσημον**. Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσού το ὁποῖον θαποτελεσθῇ, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν διὰ κλήρου μερικὸς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως **δωρεάν**.

Λύσεις τοῦ Προβλήματος καὶ τοῦ Παίγνιου τοῦ 20 φυλλαδίου

α'. Ἴδου πῶς θὰ διαιρεθῇ τὸ σχῆμα εἰς τέσσαρα ἴσα καὶ ὅμοια μέρη.

β'. Αἱ ζητούμεναι πόλεις εἰνε: Τρίπολις, Κόρινθος, Ναύπλιον, Καλάρια, Λεχαινά.

δαρον, Μακροκοσιδαν—ή Φλοέρα τοῦ Βασιλέως (0) με τῆς Φράκτις τ' Ἀγριολοῦλου, Ἐξορίστον Ἀνθίδα, Τσιγγαρέλαν, Κάριεν, Μικαέλαν—ή Σαμιακή Ἀύρα (0) με Ἀντικὴν Ἀνθίδα, Μπαρμπά-Γεωργον—τὸ Χαριτωμένο Στανουράκι (0) με Μπαρμπά-Γεωργον, Ἐξορίστον Ἀνθίδα, Ἐγγονον Ἀντοκράτορος, Ζελζεβούλην—ὁ Γιάννης Ἀνθίδης (0) με Προσοδοκίαν τῶν Σκλάβων, Σκληρὸν Πραγματικότητα, Μυσοσιτίδα, Ἀμαρυντίδα.

Ἡ Διαπλάσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Γιάννην Ἀνθίδην (λάθος θά ἦτο) Θεόδωρον Ἀρ. Βλ. (εὐθὺς μὲν γίνῃ κανεῖν συνδρομητὴς καὶ πᾶρῃ ψευδώνυμον, εἴμπορεῖ νὰ στέλλῃ ἔργα του διὰ τὴν Σελίδα Συνεργασίας) Μαύρα Μάτια (χαίρω πολὺ πού εἰγινες καλὰ γράφε μου) Σκληρὸν Πραγματικότητα (βραβεῖον ἔστειλα) Ἀλκαῖον (ἔστειλα) εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας) Ὑπερασπιστὴν τῆς Ἑλλάδος (στοιχίζει 75 λεπτά) Σοφὸν Νέστορα (πολὺ καλὰ) Ἀνθισμένην Ἀνθίδα (ζητηθέντα φυλλάδια ἔστειλα) γράφε μου συχνότερα! Σελφίδα (μὴν ἀνησυγεῖτε, ἐλθ-φθῆσαν) Δάφνης Κλωνάρι (αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν, σοὺ ἔστειλα τὸ βραβεῖον. ὁ κ. Φ. ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν σου, καὶ περιμένει εὐκαιρίαν διὰ νὰ σοὺ ἀπαντήσῃ) Κρητικοπούλαν (ἐλθφθῆσαν) Χορολαμπάκη Ν. (βάλε λοιπὸν τὰ δυνάτα σου, διὰ νὰ πᾶρῃς ἄριστα, διὰ νὰ πᾶρῃς καὶ ψευδώνυμον!) Κραυγὴν Νίκης (ὥστε... καλὴ νύκτα!) Ἀεροναύτην (εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας) Ἀσύρματον Τηλέγραφον (νὰ ἰδοῦμε πῶς θά γίνῃ) Μυσοσιτίδα (ἔστειλα) εἰς κάθε τετράδιον Μ. Μυστικὸν πού στέλλεις νὰ διαβιάζω, πρέπει νὰ ἐσωκλείης δεκάλεπτον κατὰ τὸν κανονισμόν· μ' ἐμάγευσε τὸ ἔρωμα τῆς ἐπιστολῆς σου!) Φιλοπάτριδα Σαμίαν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα) Φιλοπατριὸν Ἰωάννα (ἔστειλα) τί εἶπαμεν διὰ τὰς Ἀσκήσεις;) Ἑλπίδα τῶν Ὑποδούλων καὶ Α. Ι. Β. (σὰς παραπέμπω εἰς τὴν σημερινὴν Ἀθηναϊκὴν Ἐπιστολήν) Μικρὸν Ἀργοναυτὴν (ἔστειλα) ὥραία ἡ ἐπιστολή σου! Σαμιακὴν Ἀύραν (χαίρω πού εἰγινες καλὰ με γαῖα τὸ νέον Παρθενάγειον) Σημαῖαν τοῦ Ἀβέρωφ (ὅχι δὲ! θὰ τὰ κρατῇς τὰ τετράδια πού σοὺ στέλλουν) Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα) Ὀνειρον τῆς Κύπρου (ἔλαβα, εὐχαριστῶ βραβεῖον ἔστειλα) Αἰδύμησον (εὐχαριστῶ περαστικά) Τέλλον Ἀγρον (στελεῖ τὰς ἀφοῦ δὲν ἐδομησέθησαν ἀκόμη) Ἑλλάδα τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου (ἐπῆραν ἀπὸ 20 Εἰς ἕκαστος, διότι αὐτοὶ οἱ τρεῖς μοῦ ἔστειλαν Στατιστικὴν τῶν Εὐσχημῶν γενικῶν, δηλαδὴ ὅλων ἐν γένει τῶν συνδρομητῶν) Μισοκίτ, Αἰματοβαμμένο Ἑλληνικὸ Χῶμα, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 26 Ἀπριλίου, θάπαντήσω εἰς τὸ πρὸς ἑξῆς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 17 Μαΐου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 24 Μαΐου, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 11 Ἰουνίου.

208. Δεξιόγραφος

Μία πρόθεσις κ' ἐν ἄρῳ
Εἰς δ' ὄμοιο ἀπαντήθησαν
Καὶ ποιητὴς ἀρχαῖος
Τὰ τρία ἐγνήσαν.

Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Ἐξορίστον Βασιλέως

209. Διπλοῦς Στοιχειόγραφος

Ὅπως ἔγω ἂν ἀφίσης,
Σ' ἐνὰ πέλαιος θά κείμαι
Τὸ κεφάλι ἂν μοῦ σῶσης,
Πράγμα με κεφάλι θά εἶμαι.

Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Ἐξορίστον Βασιλέως

Θέσε πάλι τὸ κεφάλι,
Ἀλλάξε ὅμως τὴν σφύρα,
Καὶ καρπὸς θά γίνω πάλι,
Πού τὸν τρώγεις με χαρά.

Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Βουπολαίως Γαλανοῦλου

210. Μεταγραμματισμός

Βγάξω Δέλτα, βγάξω Ρῶ
Καὶ θαυμάζω κ' ἀπορῶ,
Πῶς αὐτὸ μπορεῖ νὰ κάμῃ
Τὸ μεγάλο τὸ ποτάμι
Τοῦ Αἰγαίου νητὶ μικρὸ!

Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Ἀνδρέου Ἀνδρέου

211. Φύρδην Μίγδην

Νῶτ - ρομίνωφ - τὰ - ἀπίδια
νίπρ - ὑπόσανεν - ἰνεγουραῖμε.

Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Ματωμένου Φιγγίμου

212. Ἀσθή

* * * * *
Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερι-
σκοὶ διὰ γραμμάτων οὕτως
ὥστε νάνχινωσκονται: κη-
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Κρητὸς Ἐφελοντοῦ

213. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 2 8 = Πτηνόν.
2 4 3 6 = Μέλος τοῦ πρώτου.
3 2 5 2 8 = Νῆσος.
4 6 7 2 8 = Διαφανές.
5 2 3 4 = Ὀπλον.
6 7 4 8 = Ποταμός.
7 4 1 2 8 = Ζῶον.
8 4 7 7 6 8 = Ρωμαῖος στρατηγός.

Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Ἀστερέοντος Οὐρανίου

214. Ποικίλη Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς

Ἡ πρώτη συλλαβὴ τῆς πρώτης τῶν ζη-
τούμενων λέξεων, ἡ δευτέρα τῆς δευτέρας καὶ
ἡ τρίτη τῆς τρίτης, ἀποτελοῦν μυθολογικὸν
τέρας:

1, Κόστος τῆς Ἀμερικῆς, 2, Ἐπίρρημα
τόπου, 3, Χρονικὴ διαίρεσις.

Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Μιχαὴλ Ἀνθίδου

215. Μικτόν

κ - ο α - λ λ - ο ι α

Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Ἰδανικοῦ τοῦ Καλλιτέχνου

216. Γρίφος

X X :: :: ::
X I X :: :: ::
X X X :: :: ::
X X X :: :: ::

Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδους

ΜΙΚΡΑΙ ΨΗΦΙΔΕΙΣ

Προτείνω γενικὴν ἀνταλλαγὴν Μικρῶν
Μυστικῶν διὰ μέσου τῆς «Διαπλά-
σεως». — Χειραφετημένη. (1Α', 74)

ΔΑΦΝΗΣ ΚΛΩΝΑΡΙ ὑποψήφιος Δημοψφ.
φίςματος τοῦ 1910. (1Α', 75)

Η ΔΑΦΝΗ. — Ποῦς δὲν θά ὀυσάσῃ
μαζὺ μετὰ τὰλλα ἔξοδα τῆς πρωτομα-
γίας μετὰ μόνον δεκάρα γὰ γαλαράν τῇ Σα-
τυρικῇ «Δάφνῃ» πού θά βγῇ τὴν πρωτομαγία
μετὰ γελιογραφίης τοῦ Βωττή, μετὰ συρρασίαν
τῶν Σουρῆ, Δάσκαρη, Ἀννίνου, Παπαντω-
νίου, Μωραϊτίνῃ, Δημοπρακοπούλου, Νικο-
λάρα, Σταματίου, Καραβία, Νικολοπούλου,
Κυριαζῆ, Ἀσπράκη, κλπ., μετὰ αὐτοδιογρα-
φίαν τοῦ... Ἰβου, μετὰ ποιήματα τοῦ Κλεάνθη
Ἀγαλματίδου κλπ. κλπ. Ὅλοι λοιπὸν τὴν
πρωτομαγία τῇ «Δάφνῃ» μετὰ δεκάρα.

ΛΑΡΥΓΓΟ-ΩΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Πλατεία Ὀμονοίας

Ὅδος Δώρου 8α

Ὡραὶ ἐπισκέψεων 10—12 καὶ 3—5

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ
2000 ΦΥΛΛΟΥ

[Ἰδὲ τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 177]

ΑΘΗΝΩΝ: Κλειώ Γ. Σακελλαρίδου, Οὐρανία Γ. Σακελλαρίδου, Θεοφ. Γ. Σακελλαρίδης, Δημ. Μαρ. Γιαννουκάκης, Ν. Σ. Ἀποστολίδης, Γ. Σ. Ἀποστολίδης, Α. Γ. Κουκουμπής, Γ. Ζάχος (19), Γ. Κ. Παυλῆς (19), Βασ. καὶ Ὀλγα Κ. Νικολίου, Κατίνα Χατζηπαναγιώτου, Θ. Χ. Βουσαράς, Β. Γ. Κοζα-
δίνος, Βασιλικὴ Κανιλλῆ, Τίτα Α. Χατζηλιάκου, Π. Μ. Κωνσταντινίδης, Γ. Ν. Καραμήτρος, Εἰδοτ. Γ. Ζορμπάνος, Γ. Ν. Τούμπας, Γ. Καρακαλός, Ἐλένη Κολοτούρου, Μαρίνα Α. Τζιμή, Ἐλένη Ε. Ζάχου, Πλ. Σπ. Κανιλλῆ, Π. Γ. Χατζηδάκης, Μαρία Α. Δά-
μπος, Δεσποῖνα Τ. Μπόσση, Σοφία Κ. Νιώτη, Δημ. Π. Κυριαζοπούλου, Παφῶς, Χαράκλεια Β. Κουδούνια, Ἰπποκρίτης τῆς Βλασσοῦς, Π. Κουρούκλῆς.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ν. Π. Ἡρώδης, Κούλα Κατσι-
μαντῆ, Εἰδοτ. Σ. Σουλῆς, Γ. Επ. Μπληζιώτης.
ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΝΔΡΟΥ: Α. Μ. Δερτοῦζος, Π. Α. Χρηστό-
πούλου.
ΒΡΑΧΑΤΙΟΥ: Ἐλευθερία Γ. Νικολαΐδου.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Α. Σ. Ἀλλῆς, Χ. Α. Ζῶης, Μα-
ριέττα Ε. Γιαννοπούλου, Χρ. Κ. Γεωργακοπούλου.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Ἐλένη Γ. Οἰκονομίδου, Σπ. Α. Βελιαντῆς (19—20).
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Μιχ. Τρίκκας, Οδ. Σ. Γαληνός.
Π. Γ. Δημητριάδου.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Ν. Σακελλαρίδης, Σπ. Σ. Παπα-
σταμάτης.
ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ: Μαρία Ανθ. Καζακοπούλου, Θ.
Σπ. Δημόπουλος, Γ. Α. Καλογερόπουλος.
ΠΑΙΣΩΝ: Γ. Σ. Κοκόριας.
ΠΑΤΡΩΝ: Ἐλένη Γ. Πετρελῆ, Χαρ. Γ. Χαρη-
λάκης.
ΣΥΡΟΥ: Θ. Αρ. Βληζιώτης, Μαρία Θ. Μανού-
σου, Α. Α. Καραουλάνης, Αἰκατ. Γ. Σπανδοῦ, Ἐ-
λένη Μανουλάτα Μ. Ἐβρετ.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Κατίνα Β. Λαυράκη, Χ. Σ. Λαυράκη.
ΦΑΛΗΡΟΥ: Ἀλεξάνδρα Βασιλείου.
ΦΙΛΙΑΤΡΩΝ: Α. Β. Τούφας.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Σίμνη Παπασπυρίδου, Ζ. Βαρβα-
κούλας, Γ. Βαμβακούλας, Ζένη Α. Λουζένα, Αντ.
Π. Βλαχαντώνης, Γ. Ν. Κοιτῆς.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΙ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Σοφία Κοζαδίνου, Ἰωάννα
Γ. Μιχαήλ, Ἐλένη Κ. Σπυριδίου, Μαρίκα Π.
Βόλτου, Ἀσπρὸς Καρακας (19—20).
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Ν. Α. Φουφανάκης (19—20).
Γ. Ν. Τζοβάνης.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Παρασκευὴ Καραμάνη.
ΚΑΙΡΟΥ: Σπ. Γ. Σ. Ἀντωνίου, Ν. Σκιαδάς,
Αρ. Κ. Πηλαβάνης.
ΚΩΝ/ΠΟΛΕΩΣ: Μαρία Ιουκίλλη.
ΠΟΡΤ - ΣΑΪΔ: Αἰλίκη Λαδίκου, Βασιλὴ
Σααῦς, Κωνστ. Λάρας, Γ. Σαράντης, Ἐμ. Χαρ-
ζιανός, Γ. Μαιτσοῦδης, Λευκὴ Θεά, Ἄννα Χανδρά,
Στεφανίνα Στεφανοπούλου, Ἀθανασία Λάρα,
Εἰδοτ. Σουρῆς, Πωτῆττὴ Παπαγιάννη, Δεσποῖνα Κ.
Μανδῆλη, Πανωπάνα Μαντζ, Στεφανίνα Στεφανοῦ
Εἰδοτ. Α. Μαιτσοῦδης, Καλλιόπη Ν. Πουλαῖα,
Φωτεινὴ Σ. Ἀθανασοπούλου Ἄννα Γ. Κωνσταντίνου,
Αἰμ. Κασιβελλίδου, Ἐλένη Σκοπελίτου, Βασίλειος
τῆς Αἰγυπτίου, Κεραυράκη Ἀννα.
ΡΑΜΝΙΟΥ: Γαβριέλλα Κ. Μανωλάκη.
ΣΜΥΡΝΗΣ: Στέλλα Θ. Νικηταίου, Γ. Μ. Λομ-
βαδῶς (18, 19).
ΣΟΦΙΑΣ (Βουλγαρίας): Γ. Κίρσοφ.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐφρόνων ὁρῶν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτιθη-
σαν εἰς τὴν Κληροῦδα καὶ ἐκλήρωσαν οἱ ἐξῆς
τρεῖς: ΔΕΣΠΟΙΝΑ Κ. ΜΑΝΔΑΛΗ ἐν Ἰσορ-
σταῖ, ΜΑΡΙΕΤΤΑ Ε. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ ἐν
Ζακύνθῳ καὶ ΘΕΟΦ. Χ. ΒΟΥΤΣΑΡΑΣ ὁδὸς Μυ-
κόνου 18 ἐν Ἀθήναις, οἱ ὅποιοι ἐνεργήσαν ἀπὸ
1ης Μαΐου, ἢ μετὰ τὴν 15ῃς, οἱ δὲ ἄλλοι
δύο διὰ τρεῖς.
Προσέδωκεν δρ. 1,80 διὰ τὸν προεχῆ Διαγωνισμόν.